

ТОТАЛЬНІСТЬ ПОЧУТТІВ

Сучасна цивілізація побудована на тотальності почуттів. Відчутна реальність оголошена єдиною реальністю. Реальність людських фантазій заперечується, її ствердження табуйоване та засмічене ритуальним потоком почуттєвих фантазій. Адаже фантазію не можна зупинити, можна лише спрямувати її у певний бік.

Якщо я сам керую своєю фантазією, я фантазую про досконалий самоконтроль. В цьому божественне призначення людської уяви. Натомість стандартизовані фантазії спрямовані на позбавлення людини самоконтролю. Вони пробуджують потреби та бажання, кличуть втратити голову і купити, приєднатися, піддатися імпульсу, відчути те ж, що відчувають «всі», назвати свої відчуття тими самими словами.

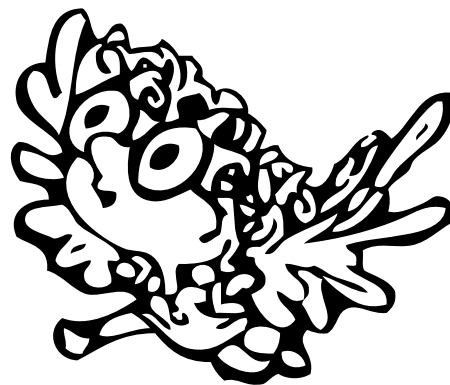
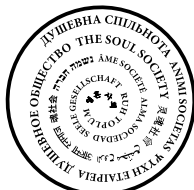
Ми створили безліч відчутних цінностей. Весело те, що ці цінності вимагають від нас самовідречення. Нація вимагає самовідречення, любов вимагає самовідречення, гроші вимагають самовідречення, робота і дозвілля однаково вимагають самовідречення. Навіть віра, як прийнято вважати, потребує самовідречення, хоч у нашій релігії кожна душа, віруюча в найвищу цінність людини, зобов'язана перед Богом володіти собою і бути вірною собі. Тож як ми можемо цінувати те, що кричить «я хочу володіти тобою»? З гумором, як і будь-яку іншу дитячу відвертість та простоту!

Ми рідко над цим замислюємося, але соціальне суспільство – це суспільство підліткової культури. Священність протесту, критики, заперечення і заперечення заперечення ідеально відповідає природі «свіжого», незрілого, не упевненого в собі менталітету. Звідси життєвий імператив «я хочу», покладений в основу економіки вкупі з нав'язливою рекламою, яка підказує, чого всі хочуть, і так диктує: ти повинен цього хотіти! До речі, цей імператив «я хочу бути, як всі» покладений в основу всього соціального життя.

Протест проти себе треба перерости. Рано чи пізно ми розуміємо, що «я» – це не бажання і не почуття, не репутація і не слава, не задоволення і не багатство, як вважає більшість людей. «Я» – це вічна і досконала душа, створена нами силою віри та уяви з Божою допомогою. Бо завжди, коли людина думає про досконалість, вона спілкується з Богом, і Бог дарує у відповідь добрі думки, прозріння, одкровення. Бог звільнює нас від диктату почуттів та потреб. Коли ми володіємо своїми почуттями, а не почуття володіють нами, тотальність почуттів перетворюється з всемогутньої долі у дитячу гру. Недарма Бог радить кожній душі (Симв. 17): посміхніться!

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 6 (20)

31.03.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

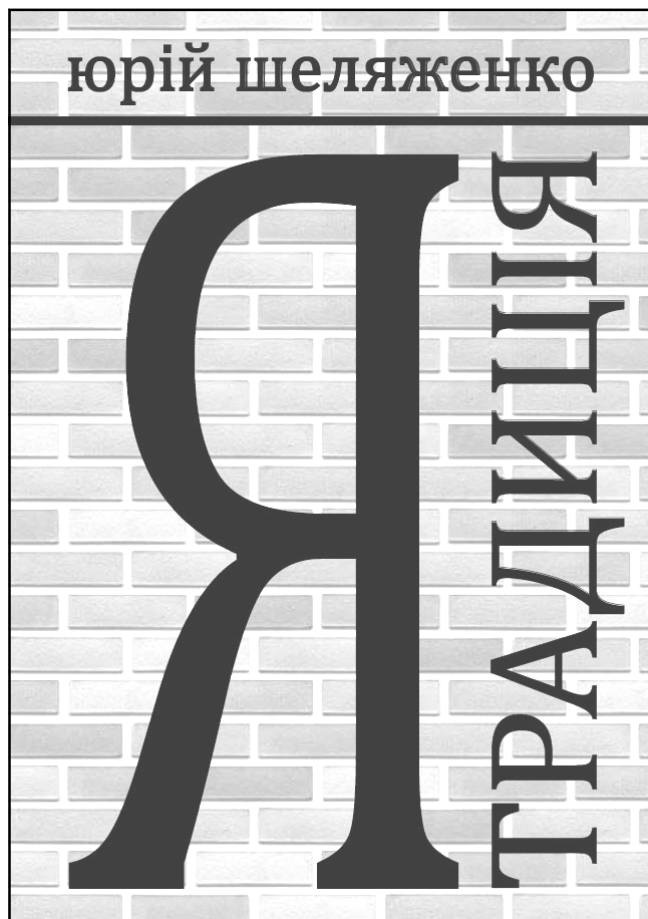
Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Ідеалістична проза: відкриття нового жанру

Релігійний
біюлетень
№ 6 (20)
31.03.2013

Шеляженко, Юрій Вадимович. Я – традиція: ідеалістична проза / Юрій Шеляженко – К.: Шеляженко Ю. В., 2013. – 128 с. – ISBN 978-966-97276-5-7.

Бути собою? В наш час не вітається щира вірність собі. Але всі успіхи людства створені задумом однієї людини. Традиція радісної самотності доброго розуму житиме вічно.

На сторінках книги читачів розважить соціальна фантастика, сатира і антиутопія, натхненний гімн суверенітету вільної душі та творчому ідеалізму одинаків, нещадне висміювання безумної стадності натовпу та його невірників і героїв – «соціальних істот».

До книги увійшли твори: «Клятва «соціальної істоти», «Я – традиція», «Очі, що світяться в п'їтьмі», «День Незалежності», «Олігарх на мокрому піску», «Завтра у вашому місті», «Разом!», «Трутень – літописець. Хроніки вулика», «Притча про місто ненормальних», «Ми будемо привидами», «Семиструнна людина», «Лунає пісня над майданом», «Республіка

Пісочниця», «Манія нікчемності», «Єдність», «Любиш домовлятися?», «Коли я не бажаю».

«Клятва «соціальної істоти» висміює стереотипи соціального самовизначення людини, прагнення бути «об'єктивною», бездумно погоджуючись з чужими вимогами до себе та з чужими думками про себе.

«Я – традиція» – це три історії прозріння, органічно поєднані в одному тексті. Розуміння традиційності суверенітету душі може прийти несподівано: коли відповідаєш на несерйозні питання соціолога, коли заняття маркетингом розкриває очі на популярність обману почуттів та сподівань, коли шкільна рада з ходу відкидає найпростіший рецепт подолання духу колективної нудьги – підтримку пошуків щастя наодинці з собою. «Очі, що світяться в п'їтьмі» – текст-загадка, подарунок шукачам таємниць. Не полінуйтеся пірнути в глибину цього тексту, там криється багато цікавого. «День Незалежності» – історія життя народного захисника, трибуна. Ви познайомитесь з юнаком, що подорожує країною, спілкується, думає, запам'ятовує, а потім приходиться до можновладців і спрямовує їх волю в добре русло. Такі одинаки, що вмюють перетворити всю свою землю на власну душу, насправді, творять історію. Оповідання «Олігарх на мокрому піску» передає світосприйняття людини, що стала в центрі соціальної стихії і не тільки втрималася там, але й зуміла підкорити собі цю стихію, як мореплавець оволодіває океаном. Апокаліптичні мотиви замальовки «Завтра у вашому місті» повертають нас до осмислення трагедій Хіросіми та Чорнобиля.

Повість «Разом!» передає атмосферу соціальної революції – епохи, коли добра воля людини як ніколи потрібна для здійснення волі Бога. Це момент узгодження зусиль, відмирання брехні, коли камінь спадає з серця; ми уболюємо за успіх героїв повісті, для яких світло квіттки у задушній темряві стає першим символом надії.

«Трутень – літописець. Хроніки вулика» – весела історія політизації одного вулика, заразної гордині та глупоти.

«Притча про місто ненормальних» розгортає перед читачами історію двох племен: «нормальних» і «ненормальних». Мораль цієї історії проста: бути нормальними не так важливо, як бути щасливими. Ще один текст про людину і традицію в цій збірці – «Ми будемо привидами». Цей текст підкаже, як вибратися з-під нігтя предків та ширяти, мов зірка, у просторі вічності.

«Семиструнна людина» – оповідання про становлення віри в себе, складання себе з психологічної головоломки. «Лунає пісня над майданом» – історія пісні, яка врятувала від кровопролиття. «Республіка Пісочниця» – реалістична картина безладу та лайки, що створюється ворогами новацій. «Манія нікчемності» – нарис про те, як тоталітарне суспільство спотворює людську порядність.

«Любиш домовлятися?» і «Коли я не бажаю» – дві історії з життя одинаків, які не приховують свою самотність.

Соціально-фантастичне оповідання «Єдність» написане в жанрі антиутопії. Це попередження нинішньому та наступним поколінням людей про світ, в якому панують «групи», а індивідуальності нема місця. Віра в найвищу цінність людини, яку проповідує Українська Душевна спільнота, покликана оберігати людство від такого майбутнього.

Публікуємо оповідання, назву якого отримала вся книжка. До речі, ви можете придбати її у нашій редакції.

Я – традиція

Оповідання Юрія Шеляженка.

Та-та-тата-тата-тата... Хапаю телефон, що тремтить, як пацюк у лапі лева:

– Слухаю.

– Вас вітає центр опитування громадської думки «Суспільна мрія». Якщо ви чули про діяльність нашого центру, оцініть її за десятибальною шкалою.

– Можна уточнити, це ваша реклама по телевізору – така музика і ласкаве шепотіння, наче дев'ять з десяти людей самогубці?

– Ви помиляєтесь. Наше опитування показало, що 93% громадян готові пожертвувати собою заради загального блага і підтримання правопорядку в суспільстві. Натомість лише 7% погодилися назвати себе злочинними егоїстами.

– Одиниця. Ви знаєте, що заслужили.

– Широ дякуємо за високу оцінку. Ми пишаємося бути соціологічною компанією № 1 на вітчизняному ринку. А тепер прошу відповісти на питання: чи підтримуєте ви смертну кару через публічне згвалтування усім народом ворогів народу?

– Ви ж опитуєте думку суспільства, правда?

– Так.

– Негайно викресліть мене з вашого суспільства.

– Широ дякуємо за відповідь. Вас зараховано до ворогів народу.

Електронна пошта. Корпоративна розсилка: «Оголошується військовий стан! Ми – загарбники вітчизняного ринку! Президент вимагає 200%-ї рентабельності! Ми не зупинимося!».

Тридцять сім скарг від клієнтів за одну ніч. Лише одна відносно грамотна і без лайки: «У рекламі було сказано, що ваші таблетки чудодійного рецепту тибетського монаха Пло Ци-Бо навіюють яскраві та радісні сни. Але мені сняться кошмари. Я бачила бійку у парламенті. На мене накинулися троє бритоголових, один, зі шрамом на підборідді та роздвоєним язиком, гвалтував мене, а двоє

Релігійний
біюлетень
№ 6 (20)
31.03.2013

тримали і лапали, рвучи до крові брудними нігтями мої в'ялі груди. Потім банда розіпнула мене між чотирма кріслами та прибила руки і ноги до чотирьох кнопок для голосування. Хтось викрикнув, що я тушка. Всі почали реготати, і я прокинулася на підлозі біля ліжка в калюжі сечі...».

Корпоративна політика – всі скарги ігнорувати.

Пересилаю тридцять сім нарікань на особисте мило президента з супровідним листом: «Прощавай. Тебе звільнено. Віднині я працюю на себе».

SMS: «Захисти життя! Уряд жлобиться дати 2 мільйони гривень на операцію малюку Саші, якого куряща мати-лесбійка намагалася вирізати з живота кухонним ножом, бо жоден лікар не пішов би на злочинний аборт! Врятуємо дитину! Всі на мітинг протесту! Збір о 13 годині біля пам'ятника Сталіну на площі Козаків!».

Блокую номер відправника, як і всім активістам громадянського суспільства.

В дитинстві доводилося бути серед них.

Якось один школяр з бідної родини звернувся до мене як радника президента шкільної ради з проханням дозволити йому вчитися одному, окремо від всього класу.

Йому набридли тіснява у класі, довгі, нудні монологи вчителів про те, що за десять хвилин можна прочитати в підручнику, принизливі питання, наче спеціально вигадані для того, щоб оцінити не знання суті предмету, а лояльність до вимог вчителя вивчити напам'ять якісь випадково обрані та несуттєві набори фактів і цифр.

– Що тобі заважає, як всім переконаним одинакам, читати книжки під партою під час уроків?

– Хочу бути чесним. Треба припинити дискримінацію розумних, самотійних людей.

Йду з цим до шкільної ради.

– Це божевілля! Як він вчитиметься сам, без класу?

– За підручниками. Користуючись інтернетом.

– Що за ненормальний егоїзм!

– Не треба дискримінувати. Людині просто подобається бути самотньою. Нічого поганого в цьому нема.

– Дискримінація – це коли хлопці кепкують з дівчат за слабкість. Інших видів дискримінації в нашій школі нема і не може бути, а з гендерною дискримінацією ми успішно боремося.

– Схоже, ваша боротьба проти дискримінації дискримінує одинаків у їх праві заявляти про себе як жертв дискримінації!

Діалог відбувається під плакатом довжиною три метри: «В нашій школі нема місця дискримінації».

– Ми цінуємо твою приватну думку, але, при всій повазі, є більш пріоритетні цілі шкільної ради як частини громадянського суспільства.

– Наприклад?

– Захищати життя і здоров'я учнів, займатися їх соціалізацією. Чемпіонат школи з футболу, театральний гурток та уроки демократії – наші головні проєкти. За це директор та батьки дають нам гроші.

– Коли ж пріоритетом громадянського суспільства стане захист однаків від примусової соціалізації?

– Швидше за все, ніколи.

– Якщо ви хочете диктувати і не хочете домовлятися, я виходжу з вашої організації. Я буду самостійно захищати права однаків!

За наступні роки мені довелося витягнути сотні однаків з тисяч спільнот та організацій, які вбивали людське життя пустими зборищами та шкідливими затіями.

Мені вдалося витягнути з сімей чимало світлих голів, приречених на нещастя та головоломки за древнім законом життя у бездумній парі.

Ми вчилися керувати своїми почуттями, ми укладали між собою угоди про спільне життя самостійних людей, про народження та розвиток самостійних дітей.

Уявіть собі любов, закріплену один-на-один шлюбним контрактом, без формальностей та ладану, без помпи та масового пияцтва...

Пам'ятаю одну розповідь, точніше, її фінал:

– І жили ми довго та щасливо, бо все задалегідь продумали та виконували свої обіцянки, бо знайшли в собі терпіння і мудрість впоратися зі всіма непередбачуваними проблемами, а всіх сторонніх просили не втручатися у наші договірні відносини!

Мені вдалося витягнути тисячі однаків з соціальних мереж, в яких більше нав'язливої реклами, ніж змістовного спілкування.

Поки бізнес ставав грабунком, поки право ставало війною, поки культура ставала обманом, поки суспільство вмирало, перетворюючись з розумного договору розумних людей у розгнівану масу тіл, спантеличених власним невмінням володіти собою – ми, однаки, наче в раю, воскрешали у собі кращі традиції цього суспільства: винахідливість, підприємливість, стриманість, чесність, вірність своєму слову і бажання домовлятися з кожним, як з рівним.

Є один гріх, що береже людину від всіх інших гріхів і навіть від самого себе, якщо переповнитись цим гріхом, пересититись, налитись під зав'язку. Цей гріх – гординя.

Поки всі вбивають – я занадто поважаю себе, щоб уявити себе вбивцею.

Поки всі грабують – я занадто поважаю себе, щоб уявити себе злодієм.

Поки всі знищують себе отруйними насолодами нестриманого життя – я занадто поважаю себе, щоб уявити себе у стані сп'яніння, ейфоричного ідіотизму.

І, звичайно, гординя не дозволить мені

ставити себе вище за інших. Бо я занадто поважаю себе, щоб уподібнитись в цьому до першого-ліпшого зазнайки.

Я одинак. Я пам'ятаю те, що всі хочуть забути. Я несу в собі найдавнішу традицію, від якої всі готові відректись просто заради того, щоб полоскотати собі нерви.

Я знаю, що я – це все, що було, є і буде, що можна собі уявити і що не можна собі уявити. Я є все. Я вічна дійсність.

Я – воїстину я.

Я – традиція вірності собі, що живе в кожному суспільстві. А коли суспільство стає натовпом і не помічає мене, я залишаюся його духом, його вічністю і його пам'яттю.

Мені спало на думку розмовляти з рікою, просити вибачення за червоніючу воду, коли соплеменники тисячі років тому воювали стадом проти стада. І ріка підказала заповідь: «знайди щастя наодинці».

Мені вдалося винайти колесо, запалити вогонь і розмістити всі важливі для мене істини в інтернеті, щоб кожен одинак міг вчитися самостійно.

Мої міфи, створені силою священної фантазії, завжди вчать людей свободі та мудрості.

Мої знання створені заради того, щоб міфічні блага стали реальністю, поки інші тупо сперечаються з міфами.

Мої книги написані, поки інші воювали; моя краса створена, поки інші ненавиділи; мої винаходи задіяні, поки інші безуспішно мріяли підкорити мене собі, і лише в руках однаків ці винаходи приносять радість успіху, а для інших залишатимуться безглуздою саморуйнівною зброєю.

Моя любов належить тим, хто, перш за все, є собою і лише за свідомою домовленістю може бути парою чи множиною.

У мене багато домовленостей. За угодою мені доводилося бути і родиною, і племенем, і корпорацією, і союзом племен, і містом, і громадською організацією, і вотчиною, і князівством, і асоціацією, і царством, і державою, і товариством, і імперією, і республікою, і комітетом, і союзом, і нацією, і спільнотою, і партією, і організацією, і церквою, і натовпом на площі, і мислителем, що усамітнився біля комп'ютера, підключеного до всесвітньої мережі. Але в родині та в племені, наодинці чи у тіснязі мене завжди тишила щаслива внутрішня самотність – свобода бути собою, свобода бути традицією.

Навіть ті, хто у пориві безумства нападає на мене, в глибині душі знають: бажаючи зрадити мені, зраджуєш собі; бажаючи знищити мене, знищуєш себе.

Я спонукаю вас замислитись про свою долю.

Я заважаю вам втратити себе.

Я традиція.

Я – це я.